

**Krajský soud v Brně
Rooseveltova 16
601 95 Brno**

Žalobce: Občanské sdružení Dělnická mládež, Ciolkovského 853, 161 00 Praha 6

Zastoupen: X.Y.

Žalovaný: Úřad městské části města Brna, Brno-střed, Dominikánská 2, 601 69 Brno

Rozhodnutí, proti kterému žaloba směřuje:

Úřad městské části města Brna, Brno-střed, číslo jednací 100104678/ZEL/SHR/008, spisová značka SHR011000135, ze dne 23.11.2010

Vyvěšeno: 23.11.2010 veřejnou vyhláškou

**ŽALOBA PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO
ORGÁNU
O ZÁKAZU VEŘEJNÉHO SHROMÁŽDĚNÍ**

podle ust. § 11 odst. 3) zák. č. 84/1990 Sb.
lhůta pro rozhodnutí soudu 3 dny

Dvojmo
Soudní poplatek 2000,- uhrazen kolky

I. Skutkový stav

Dne 23.11.2010 vydal Úřad městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „žalovaný“) pod č.j.: 100104678/ZEL/SHR/008 rozhodnutí ve smyslu zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů, kterým zakázal shromáždění řádně oznámené žalobcem dne 18.11.2010, jehož oznámeným účelem byla „oslava svátku práce“.

Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23.11.2010.

II. Aktivní legitimace

Svou aktivní legitimaci dokládá žalobce odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů.

Ve smyslu ust. § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s. dále žalobce tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím ve smyslu citovaného ustanovení zkrácen na svých právech, resp. byl postupem správního orgánu – žalovaného – zkrácen na právech, která mu příslušejí, a to takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

To dále odůvodňuje níže v jednotlivých bodech své žaloby.

III. Žalobní námítky

Touto správní žalobou napadá žalobce rozhodnutí v plném rozsahu a **žádá zrušení napadeného rozhodnutí.**

Žalobce oznámením konání zamýšleného shromáždění, které učinil dne 18.11.2010, realizoval své shromažďovací právo, garantované mu čl. 19 Listiny spolu se zákonem č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Dle stávající úpravy není výkon tohoto práva vázán na povolení orgánu veřejné správy, ale lze jej realizovat na podkladě řádného a úplného oznámení. Orgán veřejné správy může shromáždění zakázat jen v odůvodněných a výjimečných případech, neboť právo shromažďovací patří mezi základní lidská práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR.

Zákon o právu shromažďovacím zcela jasně vymezuje, za jakých okolností a jakým způsobem lze ohlášené shromáždění zakázat, přičemž zde okolnosti umožňující zákaz nenastaly.

Žalobce konstatuje, že postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

III. Námitky proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného

1. Žalovaný rozhodl o zákazu shromáždění, „*neboť oznámený účel shromáždění směřuje k výzvě popírající nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisi a nesnášenlivosti z těchto důvodů; jinak porušovat ústavu a zákony, jakož i proto, že se koná v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, lze-li bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění, jakož i proto, že na stejném místě a ve stejnou dobu se podle dříve doručeného oznámení má konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.*“

2. Žalovaný tedy rozhodl o zákazu shromáždění podle § 10 odst. 1 písm. a), b), c); § 10 odst. 2 písm. b); a § 10 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „ZPS“) – ačkoliv konkrétní paragrafová ustanovení necituje a ta tak lze pouze dovozovat –, a to na základě níže uvedených bodů a závěrů, které žalobce cituje a napadá dále ve své žalobě.

3. Za povšimnutí stojí již samotná skutečnost, že žalovaný k zákazu shromáždění paušálně využil prakticky všechna odůvodnění, která zákon jako možné důvody k zákazu shromáždění připouští.

III.A

Kádrový posudek na osobu svolavatele

4. Žalovaný v odůvodnění zákazu shromáždění uvádí, že „*k osobě svolavatele bylo z otevřených zdrojů zjištěno, že svolavatel Dělnická mládež (dále jen „DM“) je občanským sdružením mladých lidí ve věku 15-35 let, které má blízko k Dělnické straně sociální spravedlnosti (dále jen „DSSS“) a podporuje její programovou Listinu. Právě do DSSS přešla převážná část členské základny zrušené Dělnické strany (dále jen „DS“). Dle vlastního programu vyjádřeného především ve slibu člena DM je zřejmé, že členové se přihlašují k myšlenkám kulturní revoluce v podobě národně socialistické revoluce, kdy DM odmítá hodnoty a usiluje o změnu společnosti v souladu s vlastním světonázorem. Dle sdělovacích prostředků (např. iHNED 21.3.2009) je DM mládežnickou odnoží ultrapravicové DS, v jejímž čele stál zpočátku šéfredaktor tiskového orgánu DS - Dělnických listů. V době založení se dle sdělovacích prostředků DM hlásilo k idejím národního socialismu. Charakteristika DM vyjádřená ve sdělovacích prostředcích je pro správní úřad rovněž přesvědčivým zdrojem poznatků a to navíc za situace, kdy z ustálené judikatury soudů k aplikaci zák.č. 412/2005 Sb. i stanoviska a charakteristiky subjektů ve sdělovacích prostředcích mohou odůvodnit bezpečnostní rizika.*“

5. Žalobce v první řadě konstatuje, že **Občanské sdružení Dělnická mládež je řádně registrováno na Ministerstvu vnitra ČR, které schválilo jeho stanovy a tyto vyhodnotilo jako právně bezvadné a v souladu se zákony ČR.** Stanovy nebo program DM tedy nemohou sloužit jako důvod či záminka k zákazu jí oznámeného shromáždění, a to ani v překroucené a dezinterpretované podobě předestřené žalovaným.

6. Pokud jde o „*charakteristiku DM vyjádřenou ve sdělovacích prostředcích*“, která „*je pro správní úřad rovněž přesvědčivým zdrojem poznatků*“, žalovaný tyto „*přesvědčivé zdroje poznatků*“ konkretizuje pouze jako „*sdělovací prostředky (např. iHNED 21.3.2009)*“. Z uvedeného textu není vůbec patrné, co je „iHNED 21.3.2009“, o jaký konkrétní mediální

výstup se má jednat, co přesně je jeho obsahem, kdo je jeho autorem, jak byla pravdivost informací v něm obsažených ověřována apod. **Takové tvrzení je tedy nepřezkoumatelné a jako důkaz zcela bezpředmětné. Žádné další důkazy žalovaný neuvádí.**

7. Žalovaný dále tvrdí, že „*popírání zákonných mechanismů chodu společnosti lze spatřovat i v postojích osoby oprávněné zastupovat svolavatele (předsedy svolavatele), který se účastnil celé řady akcí organizovaných subjekty, které mají blízko k pravicovému extremismu, jako byl například Den národní jednoty pořádaný v roce 2010 DSSS, neohlášeného shromáždění před NSS v době, kdy tento jednal o rozpuštění DS, pochodu k uctění památky německých vojáků padlých za světové války v roce 2009 jakož i akce proti účastníkům Queer parade v roce 2008.*“

8. Žalobce k výše uvedenému konstatuje, že žalovaný účast zástupce svolavatele na jmenovaných shromážděních nijak důkazně nedokládá, pouze tvrdí. I kdyby se zástupce svolavatele uvedených – nezakázaných a nerozpuštěných – shromáždění zúčastnil, **konání shromáždění nelze zakázat na základě toho, že se zástupce svolavatele v minulosti zúčastnil jakýchkoliv jiných shromáždění.**

9. S absurditou hraničí tvrzení žalovaného, že „*správní úřad má zato, že samotný zákaz shromáždění je sám o sobě odůvodněn charakteristikou svolavatele shromáždění, kdy souhrn důkazů opatřený v dané souvislosti tvoří logickou, uzavřenou a ničím nenarušenou soustavu důkazů, které na sebe navzájem navazují a vzájemně se doplňují. Takovými důkazy je zejména činnost svolavatele a osoby oprávněné k jeho zastupování, jeho angažovanost v akcích, které měly vztah k zakázané DS*“, neboť **nepředkládá jediný relevantní důkaz odůvodňující zákaz shromáždění, natož „logickou, uzavřenou a ničím nenarušenou soustavu důkazů“.** Tuto na první pohled líbivou, avšak zde v křiklavém rozporu s realitou pouze trapně směšnou větu žalovaný zřejmě opsal z nějakého judikátu, kde snad – na rozdíl od tohoto případu – mohla mít reálné opodstatnění.

10. Jednoznačně absurdní je pak tvrzení žalovaného, že „*DM jako svolavatel neskýtá záruku, že účel shromáždění nebude zneužit k popírání nebo omezování osobních, politických nebo jiných práv občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů, neboť obávám ze zneužití svolaného shromáždění nasvědčuje především trasa průvodu plánovaná.*“

11. Shromáždění lze dle § 10 odst. 1 písm. a) ZPS zakázat pouze tehdy, „*jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti.*“ Výzva k popírání či omezování uvedených práv tedy musí být obsažena již v oznámeném účelu, případně – v souladu s judikaturou – musí správní orgán důkazně doložit, že skutečný účel shromáždění, byť je oznámený účel formálně bezvadný, směřuje k výzvě popírat či omezovat zákonem chráněná práva. **Důvodem k zakázaní shromáždění v žádném případě nemůže být pouhé ničím nepodložené tvrzení, že „svolavatel neskýtá záruku, že účel shromáždění nebude zneužit k popírání nebo omezování práv“.**

12. Rovněž není jasné – a žalovaný nijak blíže nerozvádí ani neodůvodňuje –, jak může „*k obávám ze zneužití svolaného shromáždění nasvědčovat především trasa průvodu plánovaná*“. Těžko si lze představit, jaké „zneužití shromáždění“ může spočívat v tom, že

průvod směřuje ulicemi města Brna. K zákazu shromáždění ostatně opět nemohou postačovat jakési blíže nespecifikované a imaginární „obavy ze zneužití svolaného shromáždění“, ale pouze zcela konkrétní důvody stanovené zákonem, podložené jednoznačným důkazním materiálem.

13. Námitka žalovaného, že „počet pořadatelů, které svolavatel uvádí jako zajištění [15; pozn. žalobce], nemůže v žádném případě stačit k zajištění veřejného pořádku v dané lokalitě při plánovaném počtu účastníků 500 osob,“ je při posuzování oprávněnosti zákazu shromáždění zcela irelevantní, neboť úkolem pořadatelů není „zajišťovat veřejný pořádek v dané lokalitě“ (což může ze zákona pouze policie), ale zajistit, aby se shromáždění konalo v souladu se zákonem. Jak je patrné z ustanovení § 6 odst. 4 a § 14 odst. 2 písm. b) ZPS, pořadatelé pouze „vydávají účastníkům pokyny k zajištění řádného průběhu shromáždění“ a „zajišťují pořádková opatření“.

14. ZPS nestanovuje žádný minimální počet pořadatelů, ale ve svém § 5 odst. 3 písm. c) hovoří pouze o „potřebném počtu pořadatelů starších 18 let“. Dle názoru žalobce je počet pořadatelů 15 při předpokládaném počtu 500 účastníků shromáždění (tj. 1 pořadatel na 33 osob) zcela dostatečný k provádění zákonem stanovených úkolů, tedy k vydávání pokynů k zajištění řádného průběhu shromáždění“ a „zajišťování pořádkových opatření“, zejména když je odhad počtu účastníků pouze orientační a počet pořadatelů lze v případě potřeby operativně navýšit.

15. Nelze rovněž přehlédnout, že ani případný **nižší než potřebný počet pořadatelů nepředstavuje zákonný důvod k rozpuštění shromáždění na místě – tím méně pak může být zákonným důvodem k zákazu shromáždění ještě před jeho samotným uskutečněním**, kdy reálný počet účastníků není znám, a tudíž nelze nijak relevantně rozhodnout, zda uvedený počet pořadatelů je dostatečný či nikoliv.

III.B Bezpečnost shromáždění

16. Žalovaný ve svém zákazu shromáždění pokračuje úvahami na téma bezpečnost shromáždění: „Dále se správní úřad zabýval otázkou zajištění bezpečnosti plánovaného shromáždění. Aby bylo možno bezpečně zajistit průchod shromáždění po plánované trase, je nutno předpokládat důsledné oddělení účastníků shromáždění od případných shluků odpůrců programu svolavatele, kdy s ohledem na praxi předchozích let lze předpokládat, že průchod průvodu lokalitou vyvolá bezpochyby živelné sročení obyvatel města Brna motivované zjevným nepřátelstvím k účastníkům shromáždění. Aby bylo možno obě skupiny od sebe oddělit, je nutno předpokládat přítomnost nejméně 500 policistů a strážníků při současném zajištění přítomnosti dostatečného množství donucovacích prostředků nezbytných k rozehnutí případných střetů mezi oběma skupinami (např. vodní děla, obrněné transportéry sloužící k oddělení vzájemně nepřátelských skupin, jízdní jednotky apod.).“

17. Žalobce předně konstatuje, že vůbec není zřejmé, jak a na základě čeho žalovaný došel k závěru, že by se na trase průvodu měly vyskytovat „shluky odpůrců svolavatele“, které sám označuje za „případné“, tedy možné pouze hypoteticky.

18. Je třeba jednoznačně zdůraznit, že právo shromažďovací patří mezi základní lidská práva a jako takové zasluhuje mimořádnou ochranu. V případě narušování shromáždění ze strany žalovaným hypoteticky předpokládanými odpůrci by se tito mohli dopouštět trestného činu

porušování svobody sdružování a shromažďování dle § 179 trestního zákona (dále jen „TrZ“) či výtržnictví dle § 358 TrZ. Dle § 14 odst. 2 ZPS „se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne pořádkových opatření svolavatele anebo určených pořadatelů shromáždění nebo těmto osobám brání v plnění jejich povinnosti; neoprávněně ztěžuje účastníkům shromáždění přístup na shromáždění nebo jim v tom brání; neoprávněně vnikne do shromáždění; nepřístojným chováním brání účastníkům ve splnění účelu shromáždění; neoprávněně úmyslně zabrání jinému v podstatném rozsahu ve výkonu práva shromažďovacího“. Dle § 6 odst. 3 ZPS „je-li důvodná obava, že shromáždění bude rušeno, může svolavatel požádat úřad nebo příslušný útvar Policie České republiky, aby shromáždění byla poskytnuta ochrana“ a dle § 6 odst. 6 ZPS „nepodaří-li se svolavateli při narušení pokojného průběhu shromáždění zjednat nápravu, požádá bez zbytečného odkladu o potřebnou pomoc úřad nebo příslušný útvar Policie České republiky“.

19. Jak vyplývá z výše uvedeného, svolavateli nemůže být upřeno shromažďovací právo na základě ničím nedoložené spekulace či domněnky, že by jeho výkon teoreticky mohli znemožňovat blíže neupřesnění odpůrci shromáždění. Tím by došlo k absurdní ochraně osob porušujících zákony na úkor osob, které pouze chtějí vykonávat svá garantovaná lidská práva. Osobám nesouhlasícím s konáním jakéhokoliv shromáždění by pak stačilo deklarovat, že ho hodlají narušit, a v případě jeho zákazu na základě výše uvedeného by tak dosáhly cíle, o který by jinak musely usilovat protiprávním jednáním. Takové jednání však není zákonem chráněno, nýbrž sankcionováno.

20. Jak vyplývá ze ZPS, „svolavatel může požádat příslušný útvar Policie České republiky, aby shromáždění byla poskytnuta ochrana“ a „může požádat o potřebnou pomoc příslušný útvar Policie České republiky“. Shromáždění tedy nelze zakázat na základě tvrzení, že „aby bylo možno obě skupiny od sebe oddělit, je nutno předpokládat přítomnost nejméně 500 policistů a strážníků při současném zajištění přítomnosti dostatečného množství donucovacích prostředků nezbytných k rozehnutí případných střetů mezi oběma skupinami (např. vodní děla, obrněné transportéry sloužící k oddělení vzájemně nepřátelských skupin, jízdní jednotky apod.)“. Taktika či nasazení policejních jednotek nejsou věcí ani žalobce ani žalovaného a je naprosto nepřijatelné, aby žalovaný odůvodňoval zákaz shromáždění jakousi snahou „ušetřit policejní síly a techniku“, když navíc vůbec není zřejmé, jak a na základě čeho k oněm vybaženým číslům a údajům dospěl.

21. Žalovaný tvrdí, že „z vyjádření Policie ČR ze dne 23.11.2010 je nadto mj. zřejmé, že možná újma na zdraví hrozí v lokalitě nejen účastníkům, ale i obyvatelům domů lemuujících trasu pochodu většinou po obou stranách trasy, rovněž i policistům zajišťujícím bezpečnostní opatření.“

22. Z uvedeného však není vůbec patrné, co přesně je obsahem „vyjádření Policie ČR“, o jaké vyjádření se jedná, jak konkrétně ho žalovaný hodnotil, které důvody z vyjádření byly při posuzování zákazu shromáždění relevantní atd. Žalobce se zde odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 28 Ca 150/2000, podle kterého „**rozhodnutí, kterým se zakazuje oznámené shromáždění, protože se má konat na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví [§ 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb.] a kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva (§ 10 odst. 3 zákona č. 84/1990 Sb.), je nepřezkoumatelné, opírá-li se pouze o stanoviska silničního správního úřadu a správce veřejné zeleně, aniž by zdůvodnilo, jaký konkrétní význam tato stanoviska mají pro uplatnění uvedených zákonných ustanovení.**“

23. Žalovaný dále uvádí, že „nalézací správní úřad má na základě posouzení osoby svolavatele a jeho programu, jakož i trasy průvodu shromáždění zato, že skutečným cílem shromáždění nemusí být uctění svátku práce, nýbrž snaha o vyvolání konfliktní situace v lokalitě blízké centru města, kde mohou být koncentrováni odpůrci programu hlášeného svolavatelem.“

24. K zákazu shromáždění však nestačí tvrzení, že „nalézací správní úřad má zato, že skutečným cílem shromáždění nemusí být uctění svátku práce“. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že oznámený – či skutečný – účel shromáždění je nezákonný, nese důkazní břemeno a je povinen toto tvrzení prokázat. Ničím nepodložená domněnka, že skutečný účel shromáždění nemusí (ovšem logicky tedy také může) odpovídat účelu ohlášenému, takový důkaz v žádném případě nepředstavuje.

III.C Omezení dopravy

25. Svě úvahy o omezení dopravy žalovaný zahajuje slovy: „Pokud by bylo nutno plánovat bezpečnostní opatření v dané lokalitě, vyvolalo by to bezpochyby nutnost vypnutí elektrického proudu v tramvajovém vedení, neboť pokud by bylo vedení pod proudem, nebylo by možno k případnému rozeznání rozpuštěného shromáždění použít vodní děla. Správní úřad proto posuzovat trasu shromáždění i z hlediska nutného omezení dopravy.“

26. Žalovaný zde nijak nekonkretizuje, jak dospěl k hypotéze, že by shromáždění mělo být rozpuštěno. Žalobce vyjadřuje své zděšení nad tím, že si správní orgán v takzvaném demokratickém státu vůbec dovolí odůvodňovat zákaz shromáždění tím, že „průvod vede po trase, kde by bylo k rozeznání shromáždění obtížné použití vodního děla“.

27. K obsáhlým úvahám žalovaného o omezení dopravy se žalobce odkazuje na judikát Nejvyššího správního soudu číslo 1385/2007/II Sb.NSS, který konstatoval, že „... § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím hovoří o nutném omezení dopravy, tedy předpokládá, že k takovému omezení při konání shromáždění, zvláště pak formou pouličního průvodu, obvykle dochází. Omezení dopravní komunikace není nutně účelové spojovat se shromážděním pouze s úmyslem upozornit na negativní jevy, které jsou způsobeny provozem na nich. Omezení dopravy či zásobování musí být shledáno ve velké intenzitě, musí být tak výrazné, aby bylo způsobitelné vyvolat závažný rozpor se zájmem obyvatelstva. **Musí se proto jednat o omezení dopravy na důležitém místě, po delší dobu a ve větším rozsahu, aby bylo skutečně nezbytné takové shromáždění zakázat pro nepřiměřenost důsledků jím vyvolaných v dopravě a v zásobování ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím a čl. 19 odst. 2 Listiny.**“

28. Dále se žalobce odkazuje na rozsudek ESD ze dne 12. června 2003, případ č. C - 112/2000, ve věci Eugen Schmindberger v. Rakousko. V uvedené kauze rozhodoval rakouský soud o žalobě na náhradu škody, kterou uplatňovala německá firma na rakouském státu proto, že Rakousko nezakázalo demonstraci blokující provoz na brennerské dálnici, kdy k zablokování dálnice došlo v rozsahu 30 hodin. Když byla ESD položena otázka, zda Rakousko porušilo právo ES/EU, pak odpověď zněla, že nikoliv, s tím, že v daném případě bylo omezení volného pohybu zboží proporcionální (princip přiměřenosti) ve vztahu k ochraně práva pokojně se shromažďovat (sdružovat).

29. Žalobce na závěr k tématu omezení dopravy konstatuje, že se jedná o pouliční průvod, kdy se účastníci shromáždění na každém místě trasy již z podstaty zdrží pouze na nezbytně

nutnou dobu v řádu maximálně minut (než se průvod přesune dále po trase). **V žádném případě se tedy nejedená o omezení dopravy po delší dobu a ve větším rozsahu.**

III.D

Možnost konat shromáždění jinde

30. Žalovaný uvádí, že *„podle názoru správního úřadu lze bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění. V městě Brně se nachází celá řada příhodnějších lokalit pro konání předmětného shromáždění s výjimkou případu, pokud je účelem shromáždění snaha vyvolat pouliční konflikty mezi příznivci extremistické a neonacistické ideologie s jejich ideovými či přirozenými odpůrci. V daném případě účel shromáždění nevyžaduje nutně jeho konání v centru města Brna, neboť jeho cílem není upozornění veřejnosti na aktuální problém, ale oslava svátku práce, která je každoroční událostí veřejnosti notoricky známou. Je obecně známou skutečností, že tuto oslavu organizuje celá řada subjektů a politických uskupení a to obvykle na okrajích měst, v parcích nebo obdobných lokalitách. Po roce 1989 není zvykem konat průvody k oslavě tohoto svátku v centrech měst. Z tohoto důvodu lze dle názoru správního úřadu při zachování účelu shromáždění vést průvod po jiné trase.“*

31. Pokud žalobce odhlédne od nesmyslných, blábolivých a kostrbatých konstrukcí, táhnoucích se celým jeho „rozhodnutím“, typu *„pokud je účelem shromáždění snaha vyvolat pouliční konflikty mezi příznivci extremistické a neonacistické ideologie s jejich ideovými či přirozenými odpůrci“* (kdo jsou jací „příznivci extremistické a neonacistické ideologie“, jak a na základě čeho k takovému závěru žalovaný došel a proč ho nepodložil žádnými důkazy, kdo jsou „ideoví či přirození odpůrci“, jak se definuje „přirozený odpůrce“? atd.), stačí pouze odkázat na příslušný § 10 odst. 3 ZPS, který stanoví, že *„úřad může shromáždění zakázat, má-li být konáno v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, lze-li bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění“*.

32. Nutnou podmínkou tedy je, aby *„omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva“*. Jak již žalobce doložil v bodu III.C žaloby, tato podmínka splněna nebyla.

33. Nad rámec výše uvedeného lze poukázat na skutečnost, že kdyby žalovaný skutečně měl tolik proklamovaný zájem na konání shromáždění jinde, mohl postupovat dle ust. § 8 ZPS: *„Úřad může s ohledem na místní podmínky nebo na veřejný pořádek navrhnout svolavatel, aby se shromáždění konalo na jiném místě nebo v jinou dobu.“* K tomu však nedošlo, jelikož žalovanému šlo od prvopočátku pouze o to pod různými nesmyslnými záminkami shromáždění zakázat a jeho konání zcela znemožnit.

34. Žalovaný uvádí, že *„osoba oprávněná jednat za svolavatele DM, svolává na stejný den a stejnou dobu do zcela odlišné lokality shromáždění se stejným účelem s předpokládaným počtem účastníků 400. S ohledem na minimální předpokládané množství účastníků shromáždění lze vyslovit pochybnosti o vůli svolavatele konat shromáždění právě na oznámeném místě v daném čase. Je tedy otázkou, zda oznámená shromáždění nejsou oznámena účelově.“*

32. Žalobce k výše řečenému uvádí, že jako právnická osoba má – na rozdíl od osoby fyzické – nepochybně možnost pořádat několik shromáždění zároveň, aniž by se tato vzájemně

jakkoliv vylučovala. Počet účastníků 400 není „minimální předpokládaný“, jak tvrdí žalovaný, ale pouze „předpokládaný“ s tím, že ve skutečnosti může být menší, stejný či vyšší. Žalobce dále uvádí, že žalovanému vůbec nepřísluší hodnotit vůli svolavatele shromáždění skutečně realizovat a podobné čistě subjektivní hodnocení nemůže mít žádný dopad na případný zákaz shromáždění.

III.E

Dříve doručené oznámení o konání shromáždění na stejném místě ve stejném čase

33. Žalovaný v závěrečném bodu napadeného rozhodnutí uvádí: „*Současně bylo Úřadu městské části Brno-střed oznámením shromáždění doručeným dne 1.11.2010 oznámeno shromáždění svolavatele Občanská demokratická strana, a to na den 1.5.2011. v době od 7,00 hodin do 22,00 hodin, místo náměstí Svobody, a průvod v trase: náměstí Svobody, Masarykova ulice, Bašty, Nádražní, Benešova, Divadelní, Rooseveltova, Joštova, Komenského náměstí, Husova, Šilingrovo nám. Starobrněnská, Zelný trh, Dominikánské nám., Veselá, Česká, Rašínova, Moravské náměstí, počet účastníků 500 - 1000. Je tedy zřejmé, že v úseku Husova ulice se na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.*“

34. Žalobce ohlásil konání shromáždění v parku Lužánky a následného průvodu dne 1.5.2011 v době od 10 do 17 hod. na trase park Lužánky, Lidická, Smetanova, Veveří, Husova, Pekařská, Mendlovo náměstí. Dle tvrzení žalovaného svolavatel Občanská demokratická strana ohlásil v době od 7 do 22 hod. konání shromáždění na náměstí Svobody s následným průvodem na trase náměstí Svobody, Masarykova ulice, Bašty, Nádražní, Benešova, Divadelní, Rooseveltova, Joštova, Komenského náměstí, Husova, Šilingrovo nám. Starobrněnská, Zelný trh, Dominikánské nám., Veselá, Česká, Rašínova, Moravské náměstí. **Z výše uvedeného je jasné patrné, že se o oznámení konání dvou různých shromáždění na stejném místě a ve stejnou dobu nejedná.**

35. Dle názoru žalobce nelze na daný případ, kdy se u dvou různých průvodů s velkým časovým rozpětím ohlášeného konání překrývá malá část jinak zcela rozdílné trasy (v daném případě několik set metrů ulice Husova), aplikovat § 10 odst. 2 písm. b), jímž zákonodárce zamýšlel zabránit konfrontaci dvou či více různých shromáždění, konaných na stejném místě a ve stejnou dobu, přičemž obě podmínky musí být splněny zároveň. K zákazu shromáždění tedy nepostačuje pouze ohlášení dvou různých shromáždění na stejném místě, ale zároveň musí být oznámen stejný čas jejich konání. K tomu v daném případě nedošlo.

36. Jelikož žalobce oznámil konání shromáždění v časovém rozpětí 10-17 hod., tedy o celkovém trvání 7 hodin, a svolavatel ODS oznámil konání shromáždění v časovém rozpětí 7-22 hod., tedy o celkovém trvání 15 hodin, je prakticky vyloučené, aby se oba průvody setkaly ve stejný čas na stejném místě, kdy toto stejné místo tvoří pouze několik set metrů ulice Husova. I kdyby k takovému nepravděpodobnému a čistě hypotetickému vývoji došlo, lze situaci bez problémů vyřešit tak, že průvod, který dorazí do prostoru křížení společné trasy jako druhý, počká na průchod prvního průvodu a bude pokračovat vzápětí po něm. Ulice Husova má rovněž dostatečnou kapacitu na to, aby zde případně oba průvody mohly projít společně, každý na jedné straně ulice. Zákonný důvod k zákazu shromáždění tedy v daném případě neexistuje.

III.F

Účelovost zákazu shromáždění pod nesmyslnými záminkami a zástupnými důvody

37. Žalobce alespoň v několika namátkově vybraných bodech nastíní, jak rozdílně žalovaný postupoval při posuzování dvou typově identických podání, tj. ohlášení průvodu městem Brno dne 1.5.2011. Níže uvedené dále dokresluje a podtrhuje účelovost zákazu shromáždění, která vyplývá již z jeho odůvodnění:

- a) Žalovaný jako důvod k zákazu shromáždění uvedl například: *„Aby bylo možno bezpečně zajistit průchod shromáždění po plánované trase, je nutno předpokládat důsledné oddělení účastníků shromáždění od případných shluků odpůrců programu svolavatele ... Aby bylo možno obě skupiny od sebe oddělit, je nutno předpokládat přítomnost nejméně 500 policistů a strážníků při současném zajištění přítomnosti dostatečného množství donucovacích prostředků nezbytných k rozeznání případných střetů mezi oběma skupinami.“* Je zajímavé, že v případě průvodu ODS, kdy lze jistě rovněž předpokládat „shluky odpůrců programu svolavatele“, žalovaný nejen že shromáždění nezakázal, ale patrně ani nepředpokládá nutnost nasazení „nejméně 500 policistů a strážníků při současném zajištění přítomnosti dostatečného množství donucovacích prostředků nezbytných k rozeznání případných střetů mezi oběma skupinami“.
- b) Jestliže žalovaný jako důvod zákazu shromáždění uvedl, že *„trasa průvodu je tak dle názoru správního úřadu vedena v místě, kdy by bylo nutno nejen omezit, ale dokonce zastavení dopravy jakož i zásobování, což by s ohledem na charakter zejména ulic Veveří, Husova, Pekařská a Mendlovo náměstí bylo zjevně v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva“*, je na místě se ptát, jak je možné, že nezakázal ohlášený průvod ODS, který vede ulicemi stejného charakteru, přičemž jedna je dokonce totožná s ulicí oznámenou žalobcem. Průvod žalobce s předpokládaným počtem 500 účastníků tedy zřejmě dle názoru žalovaného výrazně ohrozí dopravu a zásobování, kdežto průvod ODS s předpokládaným počtem účastníků 500-1000 dopravu ani zásobování nijak ohrozit nemůže.
- c) A konečně žalovaný uvedl například to, že *„podle názoru správního úřadu lze bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění. V městě Brně se nachází celá řada příhodnějších lokalit pro konání předmětného shromáždění... V daném případě účel shromáždění nevyžaduje nutně jeho konání v centru města Brna, neboť jeho cílem není upozornění veřejnosti na aktuální problém, ale oslava svátku práce, která je každoroční událostí veřejnosti notoricky známou. Je obecně známou skutečností, že tuto oslavu organizuje celá řada subjektů a politických uskupení a to obvykle na okrajích měst, v parcích nebo obdobných lokalitách. Po roce 1989 není zvykem konat průvody k oslavě tohoto svátku v centrech měst. Z tohoto důvodu lze dle názoru správního úřadu při zachování účelu shromáždění vést průvod po jiné trase.“* Tvrzení, že *„tuto oslavu organizuje celá řada subjektů a politických uskupení a to obvykle na okrajích měst, v parcích nebo obdobných lokalitách“*, a že *„po roce 1989 není zvykem konat průvody k oslavě tohoto svátku v centrech měst“*, se tváří v tvář nezakázanému průvodu politické strany ODS centrem města ukazují jako naprosto smyšlená a účelová.

III.G

Celková nepřezkoumatelnost rozhodnutí

38. Žalobce tvrdí, že **napadené rozhodnutí trpí celkovou nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.** Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ V uvedeném rozhodnutí zcela nebo částečně chybí všechny výše uvedené náležitosti, zejména pak podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Napadené rozhodnutí jako celek je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nedůvodné, nezákonné a nezbyvá, než tak konstatovat a stanovit, že se ruší.

IV. Porušení základních práv a svobod žalobce

Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je **právo pokojně se shromažďovat zaručeno.** Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu.

Žalobce má za to, že bylo zasaženo do jeho základních lidských práv chráněných mezinárodními úmluvami.

Podle čl. 11 Evropské úmluvy má každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich (odst. 1). Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy.

Je nepřípustné, aby rozhodnutí správního orgánu omezovalo základní práva a lidské svobody občanů, vyjádřené především v předpisech nejvyšší právní síly. Právo na pokojné shromažďování je jedním z nich a jako takové je formulováno v čl. 19 Listiny základních práv a svobod .

Přípustnost jeho omezení upravuje čl. 19 odst. 2 Listiny, který stanoví, že se tak může stát pouze zákonem, což v daném případě činí právě zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, konkrétně především § 10, který uvádí taxativně vymezené důvody, pro které musí nebo může orgán obce i přes splnění formálních požadavků zakázat oznámené shromáždění. V daném případě **vydal žalovaný rozhodnutí bez opory v zákoně** a za použití účelové a nesmyslné argumentace.

Pouze přesvědčivé a naléhavé důvody mohou ospravedlnit omezení svobody shromažďování. V daném případě takové důvody neexistují.

V. Žalobní návrh

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal rozsudek tohoto znění:

1. Rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, o zákazu shromáždění, číslo jednací 100104678/ZEL/SHR/008, spisová značka SHR011000135, ze dne 23.11.2010, se zrušuje.

2. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení.

V Brně dne 30.11.2010

Žalobce:

X.Y.
zastupující o.s. Dělnická mládež